

РЕШЕНИЕ

№ 5151

гр. София, 11.08.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 70 състав,
в публично заседание на 11.05.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Радина Карамфилова-Десподска

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **8020** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 – 161 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/, във вр. с чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица]-204, представлявано от управителя М. М., срещу Ревизионен акт /РА/ № Р-22220418004013-091-001/08.02.2019 г., издаден от И. М. Р., на длъжност началник сектор „Ревизии” в дирекция „Контрол” при ТД на НАП - С. – орган, възложил ревизията, и А. Л. И., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП - С. – ръководител на ревизията.

С жалбата се оспорва РА в частта на установени данъчни задължения по ЗДДС за периоди м.01.2018 г. – м.06.2018 г. общо в размер на 14 855,78 лв. главница и 1408,54 лв. лихви за забава. Излагат се доводи за незаконосъобразност, неправилност и необоснованост на оспорения акт, както и постановяването му при съществено нарушение на процесуалните правила и противоречие с материалноправни норми. Твърди се, че са представени достатъчно убедителни доказателства, свидетелстващи за реалността на спорните доставки, по които данъчните органи са отказали признаване на правото на данъчен кредит. Поддържа се, че са изпълнени нормативните изисквания, регламентиращи правото на приспадане на данъчен кредит. В тази връзка се твърди, че по всяка доставка са представени документи за предаване на стоките - приемо-предавателни протоколи и стокови разписки, издадените фактури отговарят на изискванията на чл.114 от ЗДДС и сумите по тях са платени в брой,

доставките са надлежно документирани в счетоводството на [фирма], намерили са отражение в счетоводните регистри на дружеството и в дневниците за покупки, както и в дневниците за продажби и справките-декларации на доставчиците [фирма] и [фирма]. Наред с това получените стоки са използвани от [фирма] за извършване на последващи облагаеми доставки, за което са издавани фактури през цялата 2018 година. С тези мотиви жалбоподателят намира, че са изпълнени условията на 68, т. 1 и чл. 69, т. 1 от ЗДДС за упражняване на правото на приспадане на данъчен кредит. Пзовава се на практиката на СЕС, обективирана в решение от 21.06.2012 г. по обединени дела С-80/2011 и С-142/2011, М. kft & P. D., съгласно което, за да са изпълнени предвидените в Директива 2006/112/ЕО процесуални и материални предпоставки за упражняване на правото на приспадане, лицето следва да притежава фактура, която да удостоверява действителното извършване на доставката на стоки и/или услуги и която да отговаря на съдържащите се в директивата изисквания. Поддържа, че тези условия са изпълнени. Моли РА № Р-22220418004013-091-001/08.02.2019 г., издаден от И. М. Р. – орган, възложил ревизията, и А. Л. И. – ръководител на ревизията, да бъде изцяло отменен по посочените съображения.

В проведени по делото открити съдебни заседания жалбоподателят не изпраща представител.

Ответникът – Директорът на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ – [населено място] при Централно управление на Националната агенция по приходите, се представлява от юрк. И., която оспорва жалбата като неоснователна и недоказана с мотиви, подробно изложени в решението на ответника. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура – редовно призована, не взема становище по жалбата.

Административен съд София- град, III отделение, 70 състав, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ № Р-22220418004013-020-001/11.07.2018 г., връчена по електронен път на 23.07.2018 г., издадена от И. М. Р. - началник сектор „Ревизии” в дирекция „Контрол” при ТД на НАП - С., овластен със Заповед № РД-01-803/07.06.2017 г. на директора на ТД на НАП - С., е възложено извършването на ревизия на [фирма] за установяване на задълженията по Закона за данък върху добавената стойност /ЗДДС/ за данъчните периоди от 18.01.2018 г. до 30.06.2018 г. Със заповеди № Р-22220418004013-020-002/20.09.2018 г. и № Р-22220418004013-020-003/19.10.2018 г., издадени от възложителя на ревизията е удължен срокът за извършването ѝ на основание чл. 114, ал. 1 и ал. 2 ДОПК.

За целите на проверките, на основание чл. 37, ал. 3, чл. 53 и чл. 56, ал. 1 от ДОПК на дружеството жалбоподател е връчено искане за представяне на документи и писмени обяснения /ИПДПОЗЛ/ с изх. № Р-22220418004013-040-001/23.07.2018 г. и изх. № Р-22220418004013-040-002/19.10.2018 г., с които са изискани счетоводни, търговски и други документи, в т.ч. по доставките на процесните доставчици. В отговор такива са представени с придружителни писма. С Протокол Кд.73 №АА1262086/10.10.2018 г. е документирана проверка на първични счетоводни документи в офиса на дружеството. Извършени са други процесуални действия,

подробно описани в РД.

С цел изясняване на обстоятелствата относно допълнително установените задължения по ЗДДС, във връзка с непризнато право на приспадане на данъчен кредит по фактурите за покупка на стоки, са извършени насрещни проверки на доставчиците [фирма] и [фирма]. Резултатите от тях са обективирани в протоколи, подробно описани в ревизионния доклад, който на основание чл. 120, ал. 2 от ДОПК се явява неразделна част от оспорения ревизионен акт.

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад /РД/ № Р-22220418004013-092-001/04.01.2019 г., връчен на управителя на ревизираното лице на 10.01.2019 г. В срока по чл. 117, ал. 5 от ДОПК е направено възражение, което е преценено от ревизиращия орган като процесуално допустимо, но неоснователно по същество.

Ревизията приключва с РА № Р-22220418004013-091-001/08.02.2019 г., издаден от И. М. Р., на длъжност началник сектор „Ревизии” в дирекция „Контрол” при ТД на НАП - С. – орган, възложил ревизията, и А. Л. И., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП - С. – ръководител на ревизията. РА е връчен на 18.02.2019 г. по електронен път.

С ревизионния акт на дружеството са определени допълнителни задължения по ЗДДС за периоди м.01.2018 г. – м.06.2018 г. общо в размер на 14 855,78 лв. главница и 1 408,54 лв. лихви за забава. Задълженията са формирани вследствие на:

- непризнато право на данъчен кредит за данъчен период м.01.2018 г. в размер на 279,13 лв. и лихва за забава 27,84 лв.;
- непризнато право на данъчен кредит за данъчен период м.02.2018 г. в размер на 482,63 лв. и лихва за забава 44,38 лв.;
- непризнато право на данъчен кредит за данъчен период м.03.2018 г. в размер на 8 493,42 лв. и лихва за забава 965,68 лв., от които:
- начислени лихви за забава в размер на 251,82 лв. във връзка с В. от МИМАРКА СЛ Испания, ESB64186513, на обща стойност 21 656,06 лв. съгласно 13 фактурни, които не са отразени в дневника за покупки и справка-декларация в м. 03.2018 г., а в м. 10.2018 г.;
- непризнато право на данъчен кредит за данъчен период м.04.2018 г. в размер на 1130 лв. и лихва за забава 84,76 лв.;
- непризнато право на данъчен кредит за данъчен период м.05.2018 г. в размер на 3 157,84 лв. и лихва за забава 209,66 лв.;
- непризнато право на данъчен кредит за данъчен период м.06.2018 г. в размер на 1312,76 лева и лихва за забава 76,22 лв.

Установено е, че през ревизирания период основна дейност на [фирма] е търговия със строително оборудване и строителни материали, детски дрехи и аксесоари, както и професионални почистващи препарати. Дружеството е ползвало офис и склад, находящи се на адрес: [населено място], [улица]-204 – собственост на управителя, без договор за наем, безвъзмездно.

Отказаното право на данъчен кредит е във връзка с доставки от [фирма] и [фирма].

По отношение на доставки от [фирма]:

Дружеството е регистрирано по реда на ДОПК в ТД на НАП - С. на 16.05.2017 г. и по ЗДДС на 12.06.2017 г. по инициатива на лицето, като е deregистрирано по ЗДДС считано от 31.08.2018 г.

При извършената насрещна проверка на доставчика е изготвено Искане за представяне на документи и писмени обяснения от ЗЛ № П-22220318139227-040-001 от 11.09.2018 г., за връчването на което задълженото лице е посетено на адреса за кореспонденция. Съставени са Протокол обр. КД-73 № АА1262091/ 01.11.2018 г. и Протокол обр. КД 73 № АА1262093/ 09.11.2018 г., от които е видно, че представляващият фирмата или упълномощено от него лице за получаване на данъчни съобщения и книжа не са намерени. Не са представени изисканите документи. При проверка в информационния масив на НАП е установено, че дружеството е включило в дневниците за продажби 19 фактури с получател [фирма], издадени през периода м.03 - м.05.2018 г.

От ревизираното лице са представени копия на фактурите с предмет - аксесоари, дрехи, препарати, екстрактор, алуминиево скеле. Представени са приемо-предавателни протоколи за приемане и предаване на част от стоките, фактурите са придружени с фискални бонове. Не са представени доказателства за мястото на съхранение на стоките.

Ревизиращите органи са направили извод, че от представената от [фирма] аналитичност на сметка 401 „Доставчици“ не може да се установи по какъв начин са платени доставките, в справката не е упоменат номерът на фактурата или наименованието на доставчика.

По отношение на [фирма]:

Дружеството е регистрирано по реда на ДОПК на 07.06.2017 г. и по реда на ЗДДС на 11.09.2017 г., като е deregистрирано на 12.02.2018 г. на основание чл. 176 от ЗДДС. Извършена е повторна регистрация по ЗДДС, считано от 08.03.2018 г., deregистрирано е на 10.08.2018 г. на основание чл. 176 от ЗДДС.

В хода на насрещната проверка е изготвено искане за представяне на документи и писмени обяснения от задължено лице с изх. № П-22220318139228-040-001/11.09.2018 г. За връчване на ИПДПОЗЛ са извършени две посещения на адреса на дружеството, като не е открит търговски обект, представляващ дружеството, нито упълномощено лице за връзка с НАП. ИПДПОЗЛ не е връчено. Изготвено е Съобщение по чл.32 от ДОПК с № П-22220318139228-С32-001/12.11.2018 г., което е публикувано в интернет и изпратено по ел. път на декларираните от дружеството електронни адреси. Съобщението е изпратено и по пощата. Писмото с обратната разписка се е върнало в цялост с гриф „незастроен парцел“.

Не са представени изисканите документи.

При проверка в информационния масив на НАП ревизиращите органи са установили, че дружеството е включило в дневниците си за продажби 4 бр. фактури с получател [фирма] за периода м.01. – м.02. 2018 г.

От ревизираното лице са представени копия на фактурите с предмет - детски стоки и препарати. Не са представени приемо-предавателни протоколи за приемане и предаване на стоките, фактурите са придружени с фискални бонове.

Ревизиращите са направили извод, че от представената аналитичност на сметка 401 „Доставчици“ не може да се установи дали са платени доставките, в справката не е упоменат номерът на фактурата или наименованието на доставчика.

В хода на ревизията е установено, че и двете дружества доставчици на ревизираното лице нямат деклариран обект и складове, няма информация за притежавани от тях активи. От данни, съдържащи се в подадените дневници за

покупки по реда на ЗДДС, е установено, че за периода на извършване на дейността си нямат отчитани разходи за: платени наеми на помещения, офиси и обекти, от които е извършвана дейността, платени консумативи и разходи за ел. енергия, вода, Т., интернет, телефонни и GSM услуги, покупка на канцеларски или др. консумативи, получени пощенски, спедиторски или др. услуги. Няма данни за назначени лица по трудови правоотношения или за изплащани възнаграждения по извънтрудови правоотношения. В хода на проверката е установено, че в дневниците за покупки и на двете дружества са декларирани доставки на високи стойности от дружества, които са deregистрирани по ЗДДС от страна на орган по приходите на основание чл. 176 от ЗДДС. Ревизиращият екип е стигнал до извод, че няма достатъчно документи и доказателства, пряко свързани и доказващи реално извършвана дейност от страна на дружествата [фирма] и [фирма].

Конкретно за доставките към [фирма] ревизиращите са направили извод, че не са представени доказателства за реалното им извършване. В тази връзка са стигнали до извод, че преценени в тяхната съвкупност, представените документи от ревизираното лице и от доставчиците не доказват прехвърлянето на собствеността върху родово определени вещи чрез предаването им, тъй като не са налични документи, които да удостоверяват това - като експедиционни бележки, приемо-предавателни протоколи, доказателства за транспортирането им от мястото на товарене до мястото на разтоварване като пътни листа с изминати километри по маршрута, вид превозно средство, име на водача, заредено гориво. Не са представени още документи за индивидуализиране на вещта – сертификати за произход, сертификат за качество - тъй като предмет на доставките са детски дрехи и препарати за почистване, и др. С тези мотиви ревизиращите органи са приели, че не е доказано действителното извършване на доставки на стоки по смисъла на чл. 6 от ЗДДС по гореописаните фактури от гореописаните доставчици, с оглед на което на основание чл. 68, ал. 1, т. 1 и чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС, вр. чл. 6 и чл. 25, ал. 2 от ЗДДС, са отказали право на данъчен кредит на [фирма] по фактури от [фирма] в общ размер 14364,20 лв. и от [фирма] в общ размер на 491,58 лв., подробно описани в РД.

С жалба вх. № 53-06-2340/05.03.2019 г. по регистъра на ТД на НАП - С. и вх. № 23-22-497/13.03.2019 г. по регистъра на дирекция „ОДОП“ - С. РА № Р-22220418004013-091-001/08.02.2019 г., издаден от И. М. Р. – орган, възложил ревизията, и А. Л. И. – ръководител на ревизията, е оспорен по реда на чл. 152 пред директора на дирекция „ОДОП“ – С.. Решаващият орган се е произнесъл по жалбата, като е приел същата за неоснователна, а РА за правилен, законосъобразен и обоснован, поради което с Решение № 794 от 09.05.2019 г. го е потвърдил изцяло по следните съображения:

Позовавайки се на чл. 68 ал. 1, т. 1 от ЗДДС и практиката на СЕС - т. 32 на Решение 06.12.2012 г. по дело С-285/2011 г., решение от 31.01.2013 г. по дело С-643/11 г., Решение от 29.04.2004 г. по дело С-152/02, е посочил, че за да се признае право на данъчен кредит, е необходимо да се докаже реалното извършване на доставките, тоест стоките и услугите трябва да са фактически получени, което в конкретния случай не е направено. Счита, че е останала недоказана възможността на доставчиците да извършат фактурираните доставки на стоки към [фирма] – да са притежавали стоките, да са разполагали с място за съхранението им и персонал, както и реалното прехвърлянето на собствеността върху тях в съответствие с разпоредбите на Закона за задълженията и договорите. В тази връзка не са представени

приемо-предавателни протоколи по всички фактури от посочените доставчици (а само по фактурите от [фирма] от м. 05. 2018 г.), както и доказателства за транспортирането им до склада на ревизираното лице. Продавачите не представят доказателства, че разполагат със собствени или наети МПС, с които са извършили транспорта. Същевременно не са ангажирани доказателства кога е извършен превозът по отделните доставки, от кой до кой обект, шофьор, вид, регистрационен номер и собственост на превозното средство. Не са представени товарителници и пътни листове, складови и експедиционни бележки и др., а това са документите, удостоверяващи фактически извършен транспорт. Не са представени и документи за закупуване на гориво и за осчетоводяване на разходи във връзка с транспорта на стоките, както и за други направени разходи във връзка със сделките. Отделно от това, изтъква, че не се потвърждава също дали доставките са реално разплатени, което е от значение за съвкупната преценка на реалността на доставките. В тази връзка е установено, че [фирма] има регистриран ЕКАФП с номер на фискално устройство /ФУ/ DY407678 и номер на фискална памет /ФП/ 36543450, а регистрираният от [фирма] ЕКАФП е с ФУ DY407777 и ФП 36543549, като в същото време е констатирано след проверка на данните от Z-отчетите на ФУ, че за ревизираните периоди липсват данни за извършени плащания в брой чрез посочените фискални устройства. С оглед на това е направен извод, че липсват доказателства за фактическо разплащане по спорните доставки. С тези мотиви решаващият орган е приел, че в случая предвид последващата реализация на стоките е налице относителна субективна симулация, тоест доставчици не са вписаните във фактурите субекти, което не е възможно да е било неизвестно на жалбоподателя като получател по процесните фактури, с което обосновава извод за участие на ревизираното лице в данъчна измама.

По отношение начислените лихви за закъснялото деклариране на протоколите, документиращи В. от МИМАРКА СЛ Испания, ESB64186513, на обща стойност 21 656,06 лв. съгласно 13 фактури, които не са отразени в дневника за покупки и в дневника за продажби за м. 03.2018 г., а в този за м. 10.2018 г., са възприети мотивите на ревизиращия екип.

Решение № 794/09.05.2019 г. е връчено на ревизираното лице по електронен път на 15.05.2019 г., видно от удостоверение за електронно връчване на л. 16. Жалбата до съда срещу РА № Р-22220418004013-091-001/08.02.2019 г., издаден от И. М. Р. – орган, възложил ревизията, и А. Л. И. – ръководител на ревизията, е подадена чрез административния орган на 29.05.2019 г.

За изясняване фактите по делото е допусната съдебно-счетоводна експертиза /ССЧЕ/, приета от съда, като обективно и безпристрастно изготвена и като неоспорена от страните по делото. От заключението на вещото лице О. Т. се установява, че процесните фактури, издадени от [фирма] и [фирма], съответстват на нормативните изисквания - съдържат изискуемите реквизити по чл.114 от ЗДДС и чл. 7 от Закона за счетоводството. В същото време стоките са заприходени в счетоводството на дружеството жалбоподател, като счетоводните записи съответстват на изискванията на ЗСч и приложимите счетоводни стандарти, а именно - детските дрешки и аксесоарите са заприходени в с/ка 304 „Стоки“, препаратите за почистване и дезинфекция, които са използвани от [фирма] за изпълнение на услуги по вътрешно почистване на сгради, са заприходени в с/ка 601 „Разходи за материали“, изписани на разход, а препаратите за почистване и дезинфекция, които са използвани за продажба /последващи облагаеми сделки/, са заприходени в с/ка 304 „Стоки“. След анализ на получени данни от НАП вещото лице

е направило констатация, че е начислено ДДС за всяка от фактурите и същите са включени в дневниците за продажби и в справките-декларации по ЗДДС, подадени от [фирма] и [фирма] за съответните данъчни периоди.

Относно разплащането по фактурите в заключението е направен извод, че са налице данни за осъществени плащания по процесните фактури, като всички плащания са в брой и същите са отразени в счетоводството на [фирма]. Относно констатациите за извършено плащане по фактурите съдът не кредитира изцяло заключението по причина, че както е посочено и от вещото лице – [фирма] няма регистрирано фискално устройство, а относно регистрираното такова от [фирма] липсват данни за отчетени продажби. При положение, че липсват доказателства, които да свързват издадените фискални бонове с тези търговци, не може да бъде направен категоричен извод, че е налице плащане от страна на [фирма] по фактурите, издадени от тези лица.

Съгласно заключението на ССЧЕ всички доставки по процесните фактури са свързани с основната икономическа дейност на дружеството и са били реализирани чрез последващи доставки от дружеството жалбоподател по издадени от него фактури, подробно описани в табличен вид като приложение към заключението. На първо място, това обстоятелство не е спорно между страните. Предмет на спор е извършването на процесните доставки от посочените във фактурите доставчици и съответно наличието на действителни сделки между тези страни. Не се споделя изводът на вещото лице, че стоките били подробно описани по вид и количество, което позволявало да се проследи последващата им реализация. Една част от процесните фактури – конкретно ф. № 0...0278/19.01.2018 г. с предмет детски стоки и ф. № 0...0315/01.02.2018 г. с предмет „бебешки дрехи по опис“, издадени от [фирма], както и издадени от [фирма] фактури № 0...043/28.02.2018 г. с предмет „детски стоки съгласно приложен опис“ и № 0...068/09.03.2018 г. с предмет „детски дрехи по приложен опис“, са с общо посочен предмет – без конкретизация на отделните стоки по вид и количество, като по тях не е приложен опис, макар да е упоменат във фактурите. Обстоятелството, че са заприходени стоки в счетоводството на жалбоподателя, които след това са изписани като продажби, не води до категоричен извод, че същите са извършени именно със стоките, които [фирма] е закупило по фактурите от [фирма] и [фирма].

Относно кадровата обезпеченост на доставчиците въз основа на отговор на изпратено запитване от ТД на НАП – С. с Писмо изх. № 0324-00-1544/16.09.2020 г. от ТД на НАП Офис В., с което е представена Справка актуално състояние на всички действащи трудови договори за периода 01.01.2018 г. до 30.06.2018 г., е установено за [фирма], ЕИК[ЕИК], че има общо сключени 27 бр. трудови договори, а относно [фирма] е констатирано, че няма наети лица по трудови или извънтрудови правоотношения през 2018 г.

При така изложената фактическа обстановка, съдът приема от правна следното:

По допустимостта на жалбата:

Жалбата срещу РА е подадена в срок от лице с право и интерес от оспорване срещу акт, който подлежи на съдебен контрол и след като е изпълнена абсолютната процесуална предпоставка на чл. 156, ал. 2 ДОПК за обжалване по административен ред, при което актът е изцяло потвърден. С оглед на това жалбата е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

По същество на спора:

Разгледана по същество жалбата е неоснователна по следните съображения:

Предмет на оспорване в настоящото производство е ревизионен акт № Р-22220418004013-091-001/08.02.2019 г., издаден от И. М. Р. – орган, възложил

ревизията, началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП – С., и А. Л. И., на длъжност главен инспектор по приходите в ТД на НАП – С. - ръководител на ревизията, изцяло потвърден с Решение № 794/09.05.2019 г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ /„ОДОП“/ - [населено място] при Централно управление /ЦУ/ на Националната агенция за приходите /НАП/, с който са установени задължения по Закона за данък върху добавената стойност /ЗДДС/ за данъчни периоди м.01 – м.06.2018 г. общо в размер на 14 855,78 лв. главница и лихви за забава в размер на 1 408,54 лв., вследствие от непризнато право на приспадане на данъчен кредит по фактури, издадени от [фирма] и [фирма] през посочените периоди.

При служебна проверка на оспорения акт на основанията по чл.160, ал.2 ДОПК, настоящият състав на съда намира следното:

Съгласно чл. 160, ал. 2 от ДОПК съдът проверява законосъобразността и обосноваността на ревизионния акт, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му.

Атакуваният в настоящото производство ревизионен акт е издаден от компетентен орган по приходите съобразно изискването на чл. 119, ал. 2 ДОПК – органа, възложил ревизията, и ръководителя на ревизията, като същата е възложена след надлежно образувано ревизионно производство съгласно чл. 112 и чл.113 от ДОПК.

Оспореният ревизионен акт е издаден в писмена форма и е със съдържанието, предвидено с чл.120 от ДОПК – съдържа мотиви и диспозитивна част в табличен вид, с която са определени задълженията, като неразделна част от него е и ревизионният доклад с посочени фактически констатации и съображения на екипа.

Доказателствата, послужили за издаването на РА, са събрани по предвидения в ДОПК ред. Не се установяват съществени нарушения на процесуалния ред за издаването на акта.

Видно от приложеното копие на процесния РА, същият е подписан с квалифицирани електронни подписи на издателите му, валидни към датата на неговото издаване, което се потвърждава както от представените по делото доказателства, така и от служебно извършената от съда справка в публичния електронен регистър на доставчика на удостоверителни услуги по чл.28 ЗЕДЕУУ, в който регистър съобразно чл. 25, ал. 5 ЗЕДЕУУ и задължението си по чл. 22, т. 4 ЗЕДЕУУ, доставчикът на удостоверителни услуги публикува удостоверенията по чл. 24 ЗЕДЕУУ, което публикуване е форма на самото издаване на удостоверение по чл. 24 ЗЕДЕУУ – ар. чл. 25, ал. 5 ЗЕДЕУУ. Поради което РА отговаря на изискването на чл. 120, ал. 1, т. 8 от ДОПК, като подписан с квалифициран електронен подпис на органите по чл.119, ал. 2 от ДОПК.

По материалната законосъобразност на акта:

С процесния РА са установени задължения по Закона за данък върху добавената стойност /ЗДДС/ за данъчни периоди м.01 – м.06.2018 г. в размер на 14 855,78 лв. главница и лихви за забава в размер на 1 408,54 лв., вследствие от непризнато право на приспадане на данъчен кредит по фактури, издадени от [фирма] и [фирма] през същия период, като за м.03.2018 г. са начислени лихви във връзка със забавено деклариране на получени В. от МИМАРКА СЛ Испания, ESB64186513, през м.10.2018 г. вместо през м.03.2018 г.

Няма спор от фактическа страна, а това се установява и от представените от ответника с административната преписка по издадения РА доказателства, че жалбоподателят е регистриран по ЗДДС, вкл. и за периода на ревизията, който има право след извършена облагаема доставка да му бъде приспадан данъчен кредит, тъй като извършва независима икономическа дейност на територията на България,

без значение от целите и резултатите от тази дейност.

Търговско дружество [фирма] през ревизирия период е с основен предмет на дейност търговия със строително оборудване и строителни материали, детски дрехи и аксесоари, професионални почистващи препарати.

За да се прецени дали отказът на органите по приходите да признаят правото на данъчен кредит по процесните фактури се явява законосъобразен, следва да се разреши спорният по делото въпрос - извършени ли са реално фактурираните от посочените доставчици [фирма] и [фирма] доставки на стоки.

В доказателствена тежест на лицето, претендиращо право на приспадане на данъчен кредит, е да докаже при условията на пълно насрещно доказване, че са налице законоустановените предпоставки за възникване на материалното право. Една от предпоставките за възникване на това право е наличието на реално осъществена доставка. За преценката дали е извършена доставка по конкретните фактури, е необходимо да се изследва дали е налице предвиденият в чл. 6, ал. 1 и чл. 9, ал. 1 ЗДДС правопораждащ юридически факт – а именно прехвърляне на правото на собственост върху стоката или осъществяването на договорената услуга.

По силата на чл. 6, ал. 1 ЗДДС доставка на стока е прехвърляне на правото на собственост или друго вещно право върху стока, а такава по чл. 5, ал. 1 ЗДДС е всяка движима вещ. По легалното определение на чл. 14, ал. 1 от Директива 2006/112/ЕО доставка на стоки означава прехвърлянето на правото на разпореждане с материална вещ като собственик. Облагаема според чл. 12, ал. 1 ЗДДС е доставката на стока или услуга, извършена от данъчно задължено лице с място на изпълнение на територията на страната. Извършаването ѝ е данъчно събитие съгласно чл. 25, ал. 1 ЗДДС. Член 25, ал. 2 ЗДДС постановява, че данъчно събитие възниква на датата, на която собствеността на стоката е прехвърлена, а услугата е извършена. Тогава съгласно чл. 25, ал. 6, т. 1 от ЗДДС данъкът за извършената облагаема доставка става изискуем и възниква задължение на регистрираното лице да го начисли. Едновременно с настъпване на изискуемостта на данъка на основание чл. 68, ал. 2 ЗДДС възниква правото на приспадането му. Д. кредит - чл. 68, ал.1, т. 1 ЗДДС, е сумата на данъка, която регистрирано лице има право да приспадне от данъчните си задължения по този закон за получени от него стоки или услуги по облагаеми доставки. Чл. 69, ал.1, т.1 ЗДДС въвежда условие стоките и услугите да се използват за целите на извършваните от регистрираното лице облагаеми доставки, за да има право да приспадне данъка за стоките и услугите, които доставчикът – регистрирано по този закон лице, му е доставил или предстои да му достави. Член 69, ал.1, т.1 ЗДДС транспонира чл.168, б. „а” от Директива 2006/112/ЕО, който също постановява, че доколкото стоките и услугите се използват за целите на облагаеми сделки на данъчно задължено лице, то има правото в държавата-членка, в която извършва тези сделки, да приспадне от дължимия или платен ДДС в тази държава-членка по отношение на доставката на стоки или услуги, която е извършена или която предстои да бъде извършена от данъчно задължено лице. След като са налице предпоставките за възникването му, вече породеното право на приспадане на данъчен кредит по чл. 68, ал. 1, т. 1 вр. чл. 69, ал. 1, т. 1 ЗДДС и чл.167 и чл.168, б.„а” от Директива 2006/112/ЕО подлежи на упражняване при условието по чл. 71, т. 1 ЗДДС данъчно задълженото лице да притежава фактура, съставена в съответствие с чл.114–115 ЗДДС с посочен на отделен ред данък за доставка на стоки или услуги, по които то е получател. Без реално извършена доставка на стока по чл. 6, ал. 1 ЗДДС данъчно събитие по смисъла на чл. 25, ал. 1 ЗДДС не настъпва, следователно данъкът не става изискуем по чл. 25, ал. 6, т. 1 ЗДДС, без което право на приспадане на данъчен кредит по чл. 68, ал. 1, т. 1 не възниква съгласно чл. 68, ал. 2 ЗДДС, а несъществуващо право не може да бъде упражнено по чл.71, ал.1, т.1 ЗДДС.

Според постоянната съдебна практика правото на данъчно задължените лица да приспадат от ДДС, на който са лица-платци, дължимия или платения ДДС за закупени от тях стоки или за получени от тях услуги, представлява основен принцип за въведената със законодателството на ЕС обща система на ДДС. Реалното извършване на облагаема доставка на стоки или услуги е задължително условие за възникване на правото на приспадане на данъчен кредит по чл. 68, ал. 1, т. 1 вр. чл. 69, ал. 1, т. 1 ЗДДС, без което то не може валидно да се упражни по чл. 71, т. 1 ЗДДС. При положение, че органите по приходите са стигнали до констатации за липсата на облагаеми доставки, при оспорване националната юрисдикция трябва да извърши глобална преценка по приложимите във вътрешното ѝ право правила за доказване на всички елементи и фактически обстоятелства, за да определи дали това данъчно задължено лице има или не право на приспадане по тези доставки. Само ако при тази преценка установи, че доставките са реално осъществени и впоследствие стоките са използвани от получателя за целите на негови облагаеми сделки, правото на приспадане не може да се откаже. Едва след това националната юрисдикция проверява дали това право не е изключено поради обективни данни, че данъчно задълженото лице, получило стоките или услугите, е знаело или е трябвало да знае, че сделката, с която го обосновава, е част от данъчна измама, извършена от доставчика или друг стопански субект нагоре или надолу по веригата доставки (решение на СЕС от 06.12.2012 г. по дело C-285/11 – т.44, 45 и 52). Ако реалността на доставките не се докаже в процеса, правото на приспадане на данъчен кредит не може да се счита възникнало, фактическото му упражняване като ненадлежно не подлежи на зачитане, независимо от (не)добросъвестността на данъчно задълженото лице - получател на стоките или услугите по фактура.

В конкретния случай страните не спорят относно наличието на формалната предпоставка за упражняване правото на данъчен кредит – притежаването от жалбоподателя на редовни фактури, съставени в съответствие с изискванията на ЗДДС. Това обстоятелство се потвърждава и от приетата по делото съдебно-счетоводна експертиза.

Спорно в случая се явява обстоятелството дали по тези фактури са извършени реални доставки на стоки /родово определени вещи/ между жалбоподателя и доставчиците [фирма] и [фирма].

За да се обоснове извод за липса на реално осъществени доставки на стоки, са изложени мотиви от органите по приходите, че по отношение и на двата доставчика, издатели на фактурите, не са представени доказателства, че са разполагали със стоки, чиято собственост в последствие са прехвърлили на дружеството жалбоподател по издадените фактури, нито с необходимото място за съхранението им или с персонал, чрез който извършват дейността си. От друга страна, недоказано е останало прехвърлянето на собствеността на стоките, които са родово определени вещи.

Така изложените доводи са обосновани и се подкрепят от представените по делото доказателства. В случая, както и органите по приходите са отбелязали, се касае за родово определени вещи по смисъла на чл. 24, ал. 2 от ЗЗД, както следва:

1. по фактурите, издадени от [фирма]:
 - № 0...020/09.02.2018 г. с предмет „бандана“;
 - № 0...025/16.02.2018 г. с предмет „ботилка с пулверизатор“;
 - № 0000034/21.02.2018 г. с предмет „почистващи препарати“;
 - № 10...055/12.03.2018 г. с предмет почистващи пособия – телескопична дръжка, кофа, хепа филтър, прахосмукачка и др. Към нея е представен приемо-предавателен протокол с опис на стоките и подписи и печати на предаващата и приемащата страна. Не се сочи начина на транспорт – транспортно средство,

водач, пътни листи;

- № 10...0114/30.03.2018 г. с предмет „алуминиево строително скеле пълна окомплектовка 300 кв.м.“;

- № 10...0101/26.03.2018 г. с предмет „алуминиево строително скеле пълна окомплектовка 300 кв.м.“;

- № 10...0100/23.03.2018 г. с предмет „алуминиево строително скеле пълна окомплектовка 300 кв.м.“;

- № 10...090/19.03.2018 г. с предмет „алуминиево строително скеле пълна окомплектовка 300 кв.м.“;

- № 10...071/15.03.2018 г. с предмет „алуминиево строително скеле пълна окомплектовка 300 кв.м.“;

- № 10...095/21.03.2018 г. с предмет „алуминиево строително скеле пълна окомплектовка 300 кв.м.“;

- № 0...065/08.03.2018 г. с предмет чорапи и лигавник-бандана – представен е приемо-предавателен протокол с посочено време и място на предаване – С., 04.03.2018 г., както и лицето, предало стоката – Б. К.. Не съдържа подписи и печати на страните;

- № 0...043/28.02.2018 г. с предмет „детски стоки съгласно приложен опис“ – такъв не е представен;

- № 0...068/09.03.2018 г. с предмет „детски дрехи по приложен опис“ – такъв не е представен;

- № 0...062/07.03.2018 г. с предмет почистващи препарати;

- № 90...158/25.04.2018 г. с предмет проектиране, изработка, доставка и монтаж на стелажи от масивна букова дървесина – представен е приемо-предавателен протокол от 25.04.2018 г., който съдържа подпис и печат само на доставчика;

- № 90...0166/30.04.2018 г. с предмет изработка, доставка и монтаж на стелажи от масивна букова дървесина – представен е приемо-предавателен протокол от 30.04.2018 г., който съдържа подпис и печат само на доставчика;

- № 60...0144/28.05.2018 г. с предмет почистващи препарати – представен е приемо-предавателен протокол от 28.05.2018 г. с подписи и печати на двете страни;

- № 60...0156/31.05.2018 г. с предмет почистващи препарати – представен е приемо-предавателен протокол от 31.05.2018 г., който съдържа подписи и печати на двете страни;

- № 60...0147/29.05.2018 г. с предмет почистващи препарати – представен е приемо-предавателен протокол от 29.05.2018 г. с подписи и печати на двете страни;

- № 60...0150/30.05.2018 г. с предмет почистващи препарати – представен е приемо-предавателен протокол от 30.05.2018 г., който съдържа подписи и печати на двете страни.

2. по фактури, издадени от [фирма]:

- № 0...0278/19.01.2018 г. с предмет детски стоки по приложен опис – такъв липсва;

- № 0...0268/17.01.2018 г. с предмет почистващи препарати;

- № 0...0317/05.02.2018 г. с предмет почистващи препарати, помпа дозатор и бутилки с пулверизатор;

- № 0...0315/01.02.2018 г. – с предмет „бебешки дрехи по опис“ и „одеало памук“ – опис не е представен.

Приложима към процесните доставки на стоки – родово определени вещи, е разпоредбата на чл. 24, ал. 2 от ЗЗД. Собствеността върху вещи, определени по своя

род се прехвърля щом вещите бъдат определени по съгласие на страните, а при липса на такова - когато бъдат предадени /чл. 24, ал. 2 от ЗЗД/. Ако няма уговорено друго, предаването на родово определени вещи се извършва в седалището на продавача в момента на предаване на стоката на спедитор, превозвач и др. /аргумент чл.68, 6."в" от ЗЗД/. От този момент стоките са индивидуализирани и собствеността преминава върху купувача. Правото на собственост върху родово определени вещи /каквито са спорните стоки/ се прехвърля от собственика на стоката с тяхното отделяне от рода, чрез физическото им предаване или друго индивидуализиране. Физическото предаване би могло да стане единствено при доказване на предаването на стоките по следните начини: чрез приемането им в склад на купувача, чрез изброяване, изтегляне, измерване, натоварване на транспортно средство и т.н.

В конкретната хипотеза макар за доставките да е налице счетоводен документ - фактура, в който е посочен видът на стоката, количеството ѝ и цената, то не е налице отделяне на стоките, предмет на доставката от останалите от същия вид, следователно недоказано е останало прехвърлянето на правото на собственост върху вещите, за да могат същите в последствие да бъдат обект на прехвърлителни сделки.

По делото липсват доказателства и не е установено как е извършен превозът на стоките до склада на жалбоподателя. Както посочва управителят на последното в представени в хода на ревизията писмени обяснения, доставките са извършени с превозни средства на доставчиците, а самото ревизирано лице не разполага с такива. Въпреки това не са представени от същото данни относно собственост или право на ползване върху такива от страна на доставчиците, конкретни индивидуализиращи белези на превозните средства /марка, модел и номер на МПС/, с които е извършен транспортът, нито за лицата, които са ги управлявали. Дори по няколкото доставки, за които са съставени приемо-предавателни протоколи, липсва такава информация, а част от тях не са и подписани.

Наред с това по делото няма информация посочените доставчици, издатели на фактурите, да са притежавали активи. От данни, съдържащи се в подадените дневници за покупки по реда на ЗДДС, в хода на ревизията е установено, че за периода на извършване на дейността си нямат отчитани разходи за: платени наеми на помещения, офиси и обекти, от които е извършвана дейността, платени консумативи и разходи за ел. енергия, вода, Т., интернет, телефонни и GSM услуги, покупка на канцеларски или др. консумативи, получени пощенски, спедиторски или др. услуги. Липсват данни за извършени разходи във връзка със закупуване на ДМА като превозни средства и за гориво. С оглед на това се потвърждава становището на органите по приходите, че не е доказано предаването на стоките от посочените доставчици в декларирания от жалбоподателя склад.

Ревизиращите са направили констатация, която не е оборена в настоящото съдебно производство, че доставчиците нямат декларирани обекти и складове. При извършените насрещни проверки не е открит обект, от който извършват дейността си, нито представляващи дружеството, а по отношение на [фирма] е установено, че регистриран на адрес, който представлява незастроен парцел. Следователно, остава неизяснен въпросът, ако доставчиците са притежавали стоките, които са доставили на жалбоподателя, къде са били съхранявани те, особено предвид големите размери на част от тях – а именно 6 броя строителни скелета.

Установено е, че през ревизирания период [фирма] не е разполагало с наети лица по трудови или облигационни правоотношения. В тази връзка следва да се посочи, че наличието на персонал с подходяща квалификация – нает на трудов или облигационен договор, е задължително условие за изпълнението на доставките с

предмет проектиране, изработка и монтаж на стелажи. Предметът на доставката е смесен и включва от една страна предоставяне на услуга – проектиране, изработване и монтаж на стелажите, и от друга – прехвърляне на собствеността върху тях. В случая изпълнението ѝ изисква специални умения в областта на изработката на мебели, а доставчикът няма нито едно наето лице през 2018 г., като в същото време липсват данни да е изплащал възнаграждения по извънтрудови правоотношения. Основателно възниква въпросът как е изпълнил фактурираната доставка при това положение. Логичният отговор е, че същата не е предоставена от това лице, а издадената от него фактура е с невярно съдържание.

Следователно, обоснован е изводът на ревизиращия екип, че процесните доставчици не са разполагали нито с материална обезпеченост – превозни средства, складове, търговски обект, нито с персонален ресурс за изпълнение на фактурираните доставки /конкретно за [фирма]/, а липсата на данни за извършени разходи за битово и комунално обслужване, комуникации и др., които са необходими за извършване на търговска дейност, е в подкрепа на становището на органите по приходите, че не са извършвани реални доставки по спорните фактури, дори нещо повече – поставя се под съмнение извършването въобще на реална търговска дейност от тези дружества.

Отделно от това, не се установява, както и органите по приходите са приели, че към датата на издаване на фактурите последните две дружества - доставчици на жалбоподателя, са притежавали право на собственост върху стоките - предмет на доставка. Макар да не е самостоятелно основание да се направи извод за липса на реални доставки от преките доставчици на жалбоподателя, липсата на данни за произход на стоките от предходните доставчици, преценено в съвкупност с останалите събрани по делото доказателства и липсата на ангажирани доказателства относно обективната възможност на доставчиците да извършат доставките – както материалната, така и кадрова неосигуреност, води до извод, че покупката на процесните стоки не е от посочените във фактурите доставчици.

Във връзка с доставките от [фирма] са представени копия на договори, сключени с [фирма]. С договор от 10.03.2018 г. между същите страни е уговорено [фирма] да продаде на [фирма] 6 броя алуминиево строително скеле с пълна окомплектовка от 300 кв.м., като съгласно условията на договора стоките следва да се доставят на купувача наведнъж до 30.09.2018 г. Относно цената е посочено, че тя ще бъде платена след издаване на необходимите фактури в брой наведнъж за всяка отделна фактура за всеки описан артикул в 3-дневен срок от подписване на договора. Не е посочена обаче конкретната цена или начин за нейното формиране, липсва каквато и да е индикация относно нейния размер, който освен това не е ограничен по никакъв начин. Цената е задължителен елемент от волята на страните и съдържанието на договора, като неговата липса води до нищожността на цялата сделка поради неяснота на волеизявленията на страните по нея. Отделно от това, липсата на такъв съществен елемент на договора както за купувача, който се задължава, така и за продавача, който все пак е търговец и цели извличане на печалба, е индicia в подкрепа на извода на приходните органи, че този договор е симулативен, следователно нищожен, а доставките, фактурирани в негово изпълнение, не са реално извършени.

Относно разплащането по фактурите в заключението е направен извод, че са налице данни за осъществени плащания по процесните фактури, като всички плащания са в брой и същите са отразени в счетоводството на [фирма]. Съдът в настоящия състав не кредитира изцяло заключението по причина, че, както е посочено и от вещото лице, [фирма] няма регистрирано фискално устройство, а относно регистрираното такова от [фирма] липсват данни за отчетени продажби. Самият факт на издаването

на фискален бон не може да се приравни на извършено разплащане по процесните фактури, а още по-малко от него да се правят изводи, че същите са издадени от посочените в тях доставчици. При положение, че липсват доказателства посочените доставчици да са издали представените фискални бонове, това обстоятелство е в подкрепа на становището на ответника, че доставките не са извършени от посочените във фактурите техни издатели.

Следва да бъде отбелязано, че от приетата и неоспорена от страните ССЧЕ, не се оборват изводите за липса на реални доставки. Наличието на счетоводно отразяване не е равнозначно на реално изпълнени доставки съобразно предмета на спорните фактури. Наред с това поради невъзможност да се извърши проверка в счетоводствата на доставчиците не може да бъде установено дали процесните доставки са редовно заведени в счетоводствата на доставчиците, и на следващо място, дали доставчиците са осчетоводили разходи във връзка с конкретната доставка и налице ли е осчетоводен приход, съпоставим на този разход. При преценка на доказателствената сила на счетоводните документи е необходимо съгласно разпоредбата на чл. 51, ал. 1 ДОПК, да се прецени дали счетоводството е водено редовно, а това може и следва да се извърши чрез проверка и анализ на тези сметки. В случая това не е направено. Законното изискване е за водене на подробна счетоводна отчетност, която да е достатъчна за установяване на задълженията по ЗДДС. Изпълнението на това задължение се отнася до всички регистрирани по ЗДДС лица, установено с разпоредбата на чл. 123 ЗДДС, която от своя страна е хармонизирана с разпоредбата на чл. 242 от Директива 2006/112 и се сочи от СЕС като гаранция за предотвратяване на злоупотребата с право /т.64 на решение на СЕС от 21.06.2012 г. по обединени дела C-80/2011 и C-142/2011/.

Не води до обратния извод обстоятелството, че процесните стоки са предмет на последващи доставки от дружеството жалбоподател. Представени са договори за доставка на стоки от 28.06.2018 г., сключен между [фирма] и [фирма], както и договор от 13.03.2018 г. за експресни куриерски услуги с отложено плащане с [фирма], ведно с 2 бр. анекси към него. Ревизираното лице е представило още копия на фактури за последваща реализация на процесните стоки. Съгласно заключението на ССЧЕ всички доставки по процесните фактури са свързани с основната икономическа дейност на дружеството жалбоподател и са били реализирани чрез последващи доставки по издадени от него фактури. На първо място, това обстоятелство не е спорно между страните. Предмет на спор е извършването на процесните доставки от посочените във фактурите доставчици. Отделно от това, в част от фактурите стоките, предмет на доставките, не са индивидуализирани дори с техния вид и количество – например по фактура № 0...043/28.02.2018 г. с предмет „детски стоки съгласно приложен опис“ /такъв не е представен/, № 0...068/09.03.2018 г. с предмет „детски дрехи по приложен опис“ /такъв не е представен/, издадени от [фирма], и по фактури № 0...0278/19.01.2018 г. с предмет детски стоки по приложен опис /такъв липсва/ и № 0...0315/01.02.2018 г. с предмет „бебешки дрехи по опис“ /такъв не е представен/, издадени от [фирма]. Същите са с общо посочен предмет – без конкретизация на отделните стоки по вид и количество, като по тях не е приложен опис, макар да е упоменат във фактурите. Обстоятелството, че са заприходени стоки в счетоводството на жалбоподателя, които след това са изписани като продажби, не води до категоричен извод, че същите са извършени именно със стоките, които [фирма] е закупило по фактурите от [фирма] и [фирма].

Обстоятелството, че стоките са придобити от жалбоподателя и същият се е разпоредил с тях при последващи доставки във връзка с търговската си дейност, не доказва реалността на спорните доставки по фактури, издадени от [фирма] и [фирма]. Правото на данъчен кредит възниква по конкретна доставка между

конкретни лица, поради което не следва да се признае приспадане на данъка по фактури, зад които не стои реална сделка между посочените в нея лица.

Отделно от това, издателят на фактурата е част от задължителните реквизити на фактурата и разминаването в това отношение води до извод, че същата е с невярно съдържание. Както правилно е отбелязал ответникът, като страна /получател/ по доставката жалбоподателят не е възможно да не е знаел, че придобива стоки от различно от посоченото във фактурите лице, и следователно е ползвал документ с невярно съдържание при упражняване на правото на данъчен кредит. Данъчните органи имат правото да считат наличието на фактури, съдържанието на които не се подкрепя от други обективни доказателства, за част от данъчна измама и в този случай да отказват право на приспадане на ДДС, доколкото жалбоподателят би следвало да знае с оглед предмета си на дейност кои са доставчиците му и дали могат да изпълнят чрез материална, техническа и кадрова обезпеченост доставките. /В този смисъл Решение на Съда на ЕС от 19 декември 2000 г. по дело S. & C. и S., C-454/98, точка 62 и Определение от 3 март 2004 г. по дело T. S., C-395/02, точка 30/. Правото на данъчен кредит по получени доставки не може да бъде признато, ако не са налице предпоставките за това, и по-специално, ако фактурите, по които това право е претендирано, не отразяват действително осъществени доставки, при това именно от посочения в тях доставчик, независимо от наличието на фактурирани от жалбоподателя доставки. Непосочването и недоказването по безспорен начин на съществени елементи от претендираните доставки води до обоснованото предположение, че такива не са извършени и то именно от дружеството, издало фактурата. При това положение, макар жалбоподателят да притежава данъчни фактури съобразени с изискванията на ЗДДС, които надлежно е отразил и осчетоводил, при съвкупната преценка на наличните доказателства се установяват обективни обстоятелства, от които може да бъде направен обоснован извод, че тези фактури не са издадени във връзка с действителна доставка на отразените в тях стоки, тоест че не документират действителни стопански операции, извършени не изобщо, а точно от издателите им. В случая липсва доказано данъчно събитие по чл. 25, ал. 1 и 2 от ЗДДС, както и предпоставките по чл. 68, ал. 1, т. 1, във вр. чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС, поради което данъкът не е станал изискуем и не е възникнало задължение за начисляването му, и съответно отказът на основание чл. 70, ал. 5 от ЗДДС да бъде признато право на данъчен кредит за жалбоподателя за процесния период и по отношение на спорните фактури, за неправомерно начисления данък, е основателен и законосъобразен, поради което жалбата следва да се отхвърли.

По отношение на начислените лихви за забава във връзка с отразяването на получени В. през м. 03.2018 г. от „МИМАРКА“ СЛ, Испания, ESB64186513, на обща стойност 21 656,06 лв. съгласно 13 фактурни, които са отразени в дневника за покупки и в дневника за продажби за м.10.2018 г., изводите на ревизиращите и в тази част са правилни и законосъобразни. Съгласно чл. 63, ал. 3 от ЗДДС „данъкът при вътреобщностното придобиване става изискуем на 15-ия ден на месеца, следващ месеца, през който е възникнало данъчното събитие“. Следователно, за В. от м. 03. 2018 г. данъкът е изискуем на 15.04.2018 г. С оглед на това и на основание чл. 1, ал. 1 от Закона за лихвите върху данъци, такси и други подобни държавни вземания /ЗЛДТДПДВ/ за забавеното плащане на данъка се дължи законна лихва.

По така изложените съображения настоящият съдебен състав намира, че РА е законосъобразен и обоснован, а жалбата срещу него като неоснователна следва да бъде изцяло отхвърлена.

Тъй като се потвърждават задълженията за ДДС, установени с оспорения РА и произтичащи от непризнаване на данъчен кредит по процесните фактури от [фирма] и [фирма], и на основание чл. 1, ал. 1 от ЗЛДТДПДВ следва да бъдат потвърдени и

задълженията за лихви, които са с акцесорен характер и следват главното задължение.

С оглед крайния изход на делото и заявената претенция от процесуалния представител на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение за разглеждане на делото пред настоящата инстанция, на основание чл. 161, ал. 1 от ДОПК, във връзка с чл. 8, ал. 1, т. 4 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, съдът следва да присъди в полза на НАП сумата от 1017,93 лв. /хиляда и седемнадесет лева и деветдесет и три стотинки/.

Воден от изложеното и на основание чл. 160, ал. 1 ДОПК, Административен съд София – град, III отделение, 70-състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица]-204, представлявано от управителя М. М., срещу Ревизионен акт № Р-22220418004013-091-001/08.02.2019 г., издаден от И. М. Р., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП - С. – орган, възложил ревизията, и А. Л. И., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП - С. – ръководител на ревизията, изцяло потвърден с Решение № 794/09.05.2019 г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ - С. при Централно управление на Националната агенция за приходите, с който са определени допълнителни задължения по ЗДДС за периоди м.01.2018 г. – м.06.2018 г. общо в размер на 14 855,78 лв. главница и 1 408,54 лв. лихви за забава.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица]-204, да заплати на Национална агенция за приходите разноски по делото в размер на 1017,93 лв. /хиляда и седемнадесет лева и деветдесет и три стотинки/, представляващи юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните за изготвянето му и получаването на препис от съдебния акт.

СЪДИЯ: